

Arrest

nr. 55 826 van 10 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Ongeveer een jaar voor het gehoor op het Commissariaat-generaal vertelde een ver familielid van uw moeder, T.(...) B.(...), een journaliste, u over haar ideeën, haar ideologie en haar sympathieën voor de zoon van de shah. Ze voerde politieke activiteiten uit. U raakte hierdoor gecharmeerd en daarom begon u, net als zij, ook pamfletten uit te delen. T.(...) gaf uw telefoonnummer door aan medewerkers, die u dan contacteerden en pamfletten bezorgden. Zo werkte u ondermeer samen met ene H.(...) en ene B.(...). In de negende maand van 1389 (Iraanse kalender; stemt overeen met november/december 2010 in de Gregoriaanse kalender) had u een afspraak met een zekere I.(...) vlakbij het Revolutieplein. U stapte in zijn wagen. Net toen I.(...) pamfletten in uw rugzak stak, werden jullie door een bassidji aangesproken. Hij vroeg jullie welke relatie jullie hadden. I.(...) gaf u daarop een

teken dat u moest vluchten. Terwijl de bassidji met Iman aan het vechten was, nam u de benen. U vergat echter uw rugzak (waarin ondermeer uw bibliotheekkaart en uw gsm zich bevonden) in I.(...)'s wagen. U snelde naar een vriend van uw vader waar u ongeveer een week verbleef. Tijdens die week organiseerde u uw vlucht uit Iran en kwam u via Turkije en Kenia naar België. Op 1 januari 2011 vroeg u hier asiel aan. Onderweg naar België vernam u nog dat de autoriteiten bij u thuis langsgesproken zijn en dat uw vader hierbij gedurende een zekere tijd gearresteerd werd. Intussen is hij vrijgekomen. Over Iman heeft u geen enkele informatie meer. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw mellikaart (nationale kaart) neer.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde een grote sympathie te hebben voor de prins, i.e. de zoon van de shah, en diens ideologie en dat u hierdoor pamfletten uitdeelde (CGVS-vragenlijst, vraag 3.3; CGVS, p. 14 e.v.). Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het hoogst merkwaardig is dat u ondanks deze beweerde sympathieën voor de prins en zijn ideologie en ondanks uw beweerde activiteiten (i.e. het verspreiden van pamfletten) geen enkele monarchistische partij bij naam kon noemen. Aanvankelijk zei u dat de partij van de prins "shahenshah" heet (CGVS, p. 16). Zoals uit de informatie van het Commissariaat-generaal (toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt, gaat het hier echter niet om een naam van een monarchistische partij, maar om de titel van de voormalige shah. Later gaf u echter toe er niet veel over te weten en geen enkele partijnaam te kunnen vermelden (CGVS, p. 17). Het feit dat u geen enkele monarchistische partij bij naam kon vernoemen, werpt dan ook twijfels op aangaande de geloofwaardigheid van uw beweerde politiek engagement in Iran.

Voorts kan er getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen. Dit blijkt tevens uit het feit dat u de problemen van Iman – hij kwam in de problemen terwijl u erin slaagde de benen te nemen – geenszins aannemelijk heeft weten te maken. U had immers totaal geen informatie over zijn lot. U verklaarde expliciet dat u helemaal niets over hem wist (CGVS, p. 18-19). U had weliswaar het verlangen om informatie over hem in te winnen, maar u wist niet hoe u dit moest aanpakken (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met het feit dat u toch met uw familie in contact stond, dat T.(...) familie van jullie is en dat T.(...) met Iman in contact stond, gaf u aan dat noch uw moeder noch T.(...) iets over Iman wisten (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe u daarvan op de hoogte gebracht werd, zei u dat uw moeder u gezegd had dat er over de zaak met T.(...) geen nieuws was. U voegde hieraan toe dat u dacht dat zij het toen over Iman had en, gezien het voor u duidelijk was dat het hierover ging, stelde u geen bijkomende vragen meer (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met het feit dat het toch merkwaardig is dat u hierover aan uw familieleden geen bijkomende vragen stelde, gaf u ondermeer aan dat de telefoon gecontroleerd wordt, dat jullie voorzichtig zijn en dat er dus telefonisch niet over kan gesproken worden (CGVS, p. 20). Gewezen op het feit dat u wél over de arrestatie van uw vader aan de telefoon kon spreken, herhaalde u enkel dat er geen nieuws is (CGVS, p. 20-21), maar gaf u geen afdoende uitleg waarom u over I.(...)'s situatie geen enkele informatie aan uw familieleden vroeg. Dat uw hierboven vermelde rechtvaardigingen voor uw gebrek aan informatie betreffende I.(...)'s lot onafdoende zijn, blijkt bovendien uit het feit dat u zelfs over uw vaders arrestatie geen enkele coherente, concrete en gedetailleerde informatie had. Zo kon u enkel vaag omschrijven dat de "politie" uw vader opgepakt had, maar kon u niet verduidelijken om welk soort politie het precies ging. Voorts wist u evenmin waarheen hij meegenomen werd. U wist zelfs bij benadering niet eens hoe lang uw vader vastgehouden werd. Hoewel u wist dat uw vader tijdens zijn detentie geslagen werd, wist u verder niet of hij hierdoor gewond raakte en of hij voor verzorging naar het ziekenhuis gebracht moest worden. Op de vraag hoe uw vader vrijgekomen was, antwoordde u aanvankelijk vaag dat u voelde dat ze hem vrijgelaten hebben. Onmiddellijk erna gaf u toe niet te weten op welke manier hij vrijgekomen is. Zo wist u ondermeer niet of hij onvoorwaardelijk of op borg vrijgekomen was (CGVS, p. 3-6). Het is overigens hoogst merkwaardig dat uw vader pas ongeveer een week na uw probleem met een bassidji voor ondervraging opgepakt werd (CGVS, p. 23-24). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel u telefonische contacten heeft met uw in Iran achtergebleven familie en hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de problemen die Iman en uw vader zouden hebben gekend het rechtstreekse gevolg zouden zijn van uw politieke activiteiten (CGVS, p. 4) en u deze problemen geenszins aannemelijk heeft weten te

maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

Deze bevinding wordt nog extra bevestigd doordat uit uw verklaringen tevens blijkt dat, hoewel u met uw familie telefonische contacten onderhoudt, u sinds uw aankomst in België geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Zo heeft u bijvoorbeeld nooit aan uw ouders gevraagd of er tegen u een juridische procedure gestart werd en kon u evenmin een afdoende uitleg geven waarom u een dergelijke vraag nooit gesteld had. U geraakte niet verder dan de opmerking dat u hier bent en dat het het belangrijkste voor u is dat uw familie (in Iran) geen problemen heeft. Gezien uw stellige overtuiging dat er tegen u een juridische procedure opgestart werd (CGVS, p. 22-23), is het dan ook heel merkwaardig dat u hierover geen vragen stelde. Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielaanvraag doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde melikaart bevestigt hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt echter niet meteen getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich op een schending van de materiële motiveringsplicht. Zij is van mening dat de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal niet gedragen wordt door deugdelijke motieven.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het feit dat zij geen enkele monarchistische partij bij naam kon noemen, niet betekent dat zij de waarheid niet vertelt. Verzoekster heeft zich, zonder veel politieke voorkennis, ingezet voor de ideologie van vrijheid en democratie van de prins. Zij kent de situatie in Iran, vandaar dat zij zich aangetrokken voelde tot het verspreiden van pamfletten voor meer democratie. Het feit dat verzoekster niets wist over I. is perfect aannemelijk aangezien zij hem pas ontmoette op de dag dat zij problemen kende. Met betrekking tot haar vader verklaart verzoekster dat zij niet te veel vragen durfde stellen aangezien men in Iran telefoons afluistert. Verzoekster wenst tot slot nog te benadrukken dat haar in geval van terugkeer naar Iran nog meer problemen te wachten staan aangezien zij het land illegaal is uitgeleid.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53).

In casu oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeksters asielaanvraag niet geloofwaardig is om reden dat (i) zij ondanks haar beweerde sympathieën voor de prins en zijn ideologie en ondanks haar beweerde politieke activiteiten geen enkele monarchistische partij kon opnoemen, (ii) ondanks het feit dat de problemen die I. en haar vader gekend hebben het rechtstreekse gevolg zijn van verzoeksters politieke activiteiten, zij geenszins wist wat hun huidige situatie is en (iii) verzoekster sinds haar aankomst in België geenszins op de hoogte is van eventuele juridische procedures die tegen haar lopen.

Verzoeksters asielaanvraag berust op de problemen die zij zou gekregen hebben ten gevolge van haar politieke activiteiten. Van iemand die vlucht om politieke redenen kan een redelijke kennis verwacht worden van de oorzaak waardoor zij diende te vluchten, in casu verzoeksters sympathie voor het monarchistische gedachtengoed. Verzoekster geeft toe dat ze er weinig over weet. Zelfs de zeer eenvoudige vraag om een monarchistische partij in Iran op te noemen, kon zij niet beantwoorden. Ook blijkt zij weinig of niets te weten over de partij van de prins die zij verkeerdelijk 'shahenshah' benoemt. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat 'shahenshah' de titel van de voormalige shah is. Met betrekking tot het politieke gedachtengoed van de prins waarin zij zich kan vinden en dat zij overigens beweert uit te dragen via pamfletten blijkt verzoekster niet meer te kunnen meedelen dan dat de prins een democratisch systeem wil doorvoeren, hij de mensen wil laten beslissen

en voor een seculiere staat is (gehoorverslag, 17). Van iemand die beweert politiek actief te zijn mag een minimale basiskennis verwacht worden die niet, zoals bij verzoekster, beperkt blijft tot een enkele slagzin over democratie en vrijheid. Gelet op haar gebrekkige politieke kennis maakt verzoekster haar politieke engagement geenszins aannemelijk.

Deze gebrekkige politieke kennis in samenhang met de vaststelling dat verzoekster amper iets kan meedelen over de huidige situatie van de personen die ten gevolge van haar politieke activiteiten problemen ondervonden hebben, ondanks haar verklaringen regelmatig telefonisch contact met haar familie te hebben, ondermijnen de geloofwaardigheid van haar relaas. Zo kon verzoekster enkel vaag omschrijven dat de politie haar vader opgepakt had, maar kon ze niet verduidelijken om welke politiedienst het precies ging. Voorts wist ze evenmin waarheen hij meegenomen werd, noch bij benadering hoe lang hij vastgehouden werd. Hoewel ze wist dat haar vader tijdens zijn detentie geslagen werd, wist verzoekster niet of hij hierdoor gewond raakte en of hij voor verzorging naar het ziekenhuis gebracht moest worden. Op de vraag of en hoe haar vader vrijgekomen was, antwoordde verzoekster aanvankelijk dat ze "voelde" dat hij was vrijgelaten. Onmiddellijk erna gaf zij toe niet te weten op welke manier hij vrijgekomen is, noch of hij onvoorwaardelijk of op borg vrijgekomen was. Waar verzoekster verklaart dat ze niet te veel vragen kon stellen omdat de telefoon wordt afgeluisterd kan worden vastgesteld dat verzoekster verklaarde ook nieuws te hebben via haar oom in Canada die zelf ook in contact stond met haar familie in Iran. Van verzoekster mag bijgevolg verwacht worden dat zij zich informeert over haar eigen situatie, minstens hiertoe pogingen onderneemt. Zij blijkt zelfs niet op de hoogte te zijn van het feit of er al dan niet juridische procedures tegen haar werden opgestart. Een dergelijk gebrek aan interesse over de eigen situatie relativeert op ernstige wijze de voorgehouden vrees voor vervolging en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoekster stelt dat haar problemen te wachten staan bij terugkeer naar Iran omdat zij illegaal vertrok merkt de Raad op dat verzoekster zich beperkt tot loze beweringen zonder deze met concrete elementen te onderbouwen.

2.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster haar het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen. Zij verwijst hiervoor naar de feiten en de uiteenzetting van punt 2.1. van haar verzoekschrift.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beroept op dezelfde feiten als deze van haar asielaanvraag en dat zij verwijst naar de algemene voorwaarden voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoekster kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in Iran van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER